

Una altra quieta nit

Tornem a experimentar els efectes letàrgics de finals d'any. Som gent de compassos d'espera i de deixar que el temps faci el seu curs, tot adornant-lo aquí i allà amb el buit resplendent de les celebracions: les festes llargues (com per exemple les vacances) i les diades de forta tradició congratuladora, aquelles que es poden aprofitar per afegir noves estampes a l'àlbum dels records.

Ara ve Nadal. Només de pensar-hi, s'aflonja l'esperit. Els homes de bona voluntat acudeixen a la convocatòria i demanen tanda a la cua, amb flors i candeles a les mans, i una cançó apropiada als llavis. Els homes de bona voluntat... Que no són pas tots, és clar, perquè algú ha d'estar amatent mentre els altres baden. Darrera les caixes registradores, al peu dels llibres d'entrades i sortides o esclaus dels percentatges i de les influències i el manar ben remunerats hi ha, amb els ulls oberts de bat a bat, els homes de la voluntat a seques, que se senten obligats a no deixar passar per alt cap distracció col·lectiva. Són els forçats del palmell sempre a punt del xap que els permeti de caçar al vol tots els guanys que se'ls posin a tret, els lucre, els beneficis, els profits, els fruits, el rendiment, les utilitats, les prebendes, etcètera. Els fanàtics del principi que, si alguna cosa es perd, no es perdi per a tothom. I aquests dies de fi d'any el que es perd és el sentit de la realitat; hi ha la tendència general de col·locar entre els peus i la terra un nuvot de cotó fluix que ens abandona dolçament — poc o molt — en braços de la inconsciència.

Es vol dir que els preus tornaran a pujar, encara que tothom faci veure que no se n'adona. El mal és que els preus són uns conquistadors de trepitjar i quedar-s'hi, no retrocedeixen mai, ningú no els pot regatejar l'audàcia ni la valentia de retenir a vida o mort els bastions que ocupen.

Per tant, ens passarà l'eufòria i l'entendiment i ens quedarà el pes de noves baules afegides a la cadena, amb l'agreujant que l'experiència no ens servirà de res. Tan bon punt el calendari es pinti de vermell, hi tornarem. Continuarem caient-hi mentre ens aguantem drets i la nostra bona voluntat tingui una jeia tan excel·lent.

Com que sempre hi ha algun tros de vinya que queda fora de la vigilància de la por, es podria afegir, ara, que la temença grossa és que aquest estovament de fi i de cap d'any no sigui aprofitat per a altres viatges. Que no ens trobem, posem per cas, que a més de la vida cara (amb tendència constant a empitjorar) sigui prorrogada a tots els efectes l'acció dels qui es proposen mantenir amb patètica abnegació, caigui qui caigui, la nostra felicitat a garrotades. ● PERE CALDERS

